Examen de consciència (IV)

Doldre’s del mal comès

A aquestes alçades de l’examen, descobreixo que el protagonista de la meva jornada és el Senyor i que la vida és més meva quan més deixo que Ell se’n serveixi.

Amb el 4rt pas de l’examen -potser el més delicat de tots cinc-, recordo, en primer lloc, que el seu amor per mi no s’eclipsa amb la meva feblesa. La consciència de la desproporció entre tan de bé rebut i la meva minsa resposta, aleshores, em remou per dins, i em fa retornar al Pare, com els fills de la paràbola.

Tanmateix, en doldre’m del pecat comès, posaré atenció en que el zel mal entès no em faci regressar a l’egoisme.

Caldrà evitar els dos extrems. Per una banda, evito obsessionar-me amb la meva imperfecció, perquè aquesta no és més poderosa que l’amor de Deu. En doldre’m del meu error moral miraré de no fer malbé, per partida doble, el lligam amb el Senyor. Pere, a la barca, davant l’abundant pesca li surt dir: “aparta’t de mi que sóc un pobre pecador”. Es que Déu ens voldria lluny després de mostrar el seu favor?

Per altra banda, hom podria creure erròniament que el mal no té conseqüències rellevants entre jo i Déu. Com si, de fet, mai passés res de seriós a causa de les meves decisions. Tampoc aquest seria el doldre’s que ens proposa l’examen de consciència, el que neix de l’Aliança. Doldre’s ens fa aixecar les mans per dir: “no vull que res em separi de tu, Senyor”.

Després d’haver examinat de forma analítica la jornada en el tercer pas, doldre’s del mal comès és un exercici ple d’afecte. El cap dóna pas al cor que, veient tot plegat, no troba altra expressió que un sospir de vergonya interna gràvid d’esperança en la conversió.